

LA NECESSITAT DE PINTAR

Als nostres àmbits culturals occidentals continuen sent totalment vigents els principis estètics que es desenvoluparen durant tot el segle XX i que venen caracteritzats pel gust de la pintura com acció expressiva i representativa, presa també com estricte element de la construcció plàstica i/o per la inflexió de la subjectivitat, ben manifesta a través del surrealisme. En síntesi tenim expressionisme, constructivisme, geometrisme i surrealisme, amb alguna variant de tot plegat com l'espacialisme amb més o menys incidència gestual fortament informalista o retinguda per una llunyana reminiscència cubista, l'essència del qual s'ha talment incorporat a la manera de pintar occidental que gairebé ha desaparegut com manera autònoma i única de construir un quadre. El que s'ha esvaït són les atmosferes orientalizants que són substituïdes, a conseqüència dels colors sintètics electrònics, per màcules lluents, fortament contrastades creadores elles mateixes d'ambients i d'interiorisme, resultats que propicien un art estrictament amb ambició decorativa que retrobaria, per contrast identitari, el vell florilegi cromàtic de l'impressionisme.

Tot això vindria a indicar que la pintura és encara ben viva, que molta gent sent la necessitat de servir-se de la gestualitat del color i de la línia per sentir-se realitzat tant en l'acció com en la recepció o percepció del món i naturalesa ambient o per posar de manifest les inquietuds de l'ànima. El que ha disminuït és l'entesa de la pintura com la simple reproducció de l'entorn.

Així podem dir que les gairebé 250 obres rebudes per optar al Premi de Pintura Torres García, organitzat per l'Associació Sant Lluç de Mataró, serien el símptoma perfecte de les necessitats que ja en el seu temps expressà el pintor uruguaià que tenia les seves arrels a la ciutat: un art amb horitzons vers la subjectivitat, el manteniment de la qual és el gran repte del nostre temps.

D'entre tanta quantitat, i en general, qualitat dels artistes, per la seva procedència geogràfica, encara que no residencial, de totes les contrades mundials, calia triar-ne, per les condicions de l'espai expositiu i per les necessàries limitacions de tota exposició, oimés en un àmbit demogràfic i social reduït com és el de Mataró, només exactament 40. Són els que es mostren ara, on hi trobarem representats tots els elements estètics senyalats abans, garantia que el Premi és ben viu i que l'esforç en aquestes especials circumstàncies polítiques i econòmiques val la pena.

Aquí només es fa especial menció del econòmicament guardonat, Martín Carral, que presenta una obra d'extraordinària creativitat en la que la construcció, la cromaticitat i la intencionalitat subjectiva es troben perfectament encreuades, assolit tot plegat amb una originalitat que converteix el seu treball en inconfusible respecte de tendències i procediments, si bé hi són tots presents. Un bon exemple per persistir en aquesta tasca de promoció i expansió de les arts pictòriques, objectiu essencial de tota la trajectòria vital de Joaquim Torres Garcia.